

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

Mao Toại bị vây Sum la trận

Tôn Tần cả phá Ngũ Hành đài

Nam Cực nói: "Phép binh thơ, người đại tướng rất sợ phạm với tên đất ấy là cái số xung phạm tướng khắc, nó lấy ý ấy mà trị ta, phen này khó cự nổi được, cũng bởi kiếp số; thôi trở về điện rồi sẽ tính". Lúc ấy các tiên đều đến Văn Ba điện thấy Nam Cực cùng Tôn Tần về đến nơi, có sắc lo buồn. Mao Toại hỏi: "Vì sao lão tổ xem coi chỗ sáng ấy, mà có sắc lo buồn như vậy?" Nam Cực nói: "Người đâu rõ được, nay ngũ lão lập tòa cao đài phân bày trận thế, muốn vây bắt bọn ta" Mao Toại cười nào: "Lão tổ đạo phép vô biên, có trận gì mà vây được, nhất quá nó thỉnh thần tướng cũng vì lòng đến đó, dầu có phép bửu bối lợi hại cũng không làm chi được, lão chẳng cần lo rầu, tôi có một kế hay".

Tôn Tần nghe nói bèn hỏi: "Mao chơn nhơn có kế chi giỏi?" Mao Toại nói: "Tức cười cho anh cũng không biết được, nay chúng nó bày ra cái trận dữ này, chẳng qua là tranh hơn đánh mạnh mà thôi, vậy mình phải dẫn lòng, sai người tới năn nỉ, mà nhường các chơn nhơn lại cho nó, rồi chưởng giáo về núi, tam ca lên Ngô Kiều chôn bác, còn bọn tôi, núi ai nấy về, rồi chúng ta tới mà xin lỗi với nó thì có lẽ nào không giải hòa được". Nam Cực nói: "Kd61 hay của Mao chơn nhơn đó, không dùng được, nếu chúng ta không muốn phá trận, về núi thì thôi, lại khốn gì phải tới mà xin lỗi với người, chịu ở dưới cho người cười chê". Mao Toại nói: "Nếu muốn phá trận thì phải thám coi kỹ lưỡng rồi phá mới được". Nam Cực nói: "Mao Chơn nhơn nói rất phải, nếu được một người đến xem coi động biến thế nào, sẽ chia nhau đi phá". Mao Toại cười nói: "Việc ấy có khó gì. Vương Thuyền à! Vậy mời anh em người rót trà bưng đến cho ta uống, rồi ta sẽ vào trận thám coi". Vương Thuyền nói: "Mao chơn nhơn không được nói chơi". Mao Toại nói: "Có mấy người đây làm chứng". Vương Thuyền nói: "Mao chơn nhơn! Nếu người đi thiệt, thì ta cũng hai tay bưng trà mà dâng lên cho người uống". Nói rồi hai tay bưng chén trà đưa lên nói: "Anh em tôi không dè chơn nhơn có tài phép sẽ dâng luôn một chung trà nữa" Mao Toại nghe nói, bưng bưng chén trà uống liền và nói: "Anh em ngồi đây chờ tôi một lát". Nói rồi hóa kim quang bay tuốt.

Nói về Mao Toại, bị các tiên nói khích, bèn hóa kim quang tới trận, xem coi một hồi, trong bụng nghĩ thầm rằng: "Trận này dữ thiệt, từ lúc ta theo ông Võ Tử, xem khắp mười ba cuốn binh thư, thiên văn, địa lý, âm phù, chiến sách, chưa từng có cái trận nào mà dữ như vậy, hơn hai chục tòa đài, cờ phướn ngũ sắc, kể đà khôn xiết, rần rần tinh những thiên binh, thiên tướng, trên bố thiên la, dưới giăng địa võng, ta biết làm sao, vào ra cho được, e chộc lửa đốt mình mà mang lấy họa" Tính rồi, muốn cỡi mây trở về, nghĩ lại khi nãy ta khoe trước mặt các tiên, nếu về đây, Nam Cực hỏi trong trận thế nào, như nói ta đến đó, thấy trận thế lợi hại không dám vào, mà trở về đây, ắt bị các tiên chê cười ta dở, và anh em Vương Thuyền đâu khứng dung ta" Nghĩ tới nghĩ lui một hồi nói: "Chết sống bởi mạng, giàu sang tại trời, nếu số ta phải chết trong trận Sum la này, thì trốn cũng không khỏi đặng, thôi ta đánh liều vào trong coi thử thế nào?"

Bèn lấy cỏ ẩn thân che mình, lén lén vào trận, thấy một cây cờ đen, đề sáu chữ: địch nhân nhập trận tán mạng, nghĩa là người giặc vào trận phải chết, thì trong bụng cười thầm nói: "Thằng già này nói phách thiệt hay, Nam Cực cùng tam ca và các tiên thần thông huyền diệu, biến hóa vô cùng, phải chi người khách thì còn trông vậy đặng, chớ như Nam Cực, ổng có sợ gì". Rồi đi thẳng vào trong thấy trên đài, cắm cờ châu tước, đề Hỏa diện trận, và trước hai cái đài khác cắm cây cờ đỏ, một cây cờ tam sắc, trước cờ có một vị thần, mặc giáp vàng, bào đỏ, tóc hồng, râu đỏ, chân đạp xe phong tỏa, tay cầm gươm, phía sau đài ngồi một vị chân nhân, một tay cầm lệnh bài, một tay cầm gươm.

Mao Toại coi lần tới trận Khổn trạch, có thủy thảo hà thần đông vô số, và thần tướng chín sông tám hồ, người người mặc giáp vàng màu đỏ, tay cầm gươm, phía sau cờ âm tào, có một người đạo nhân trấn giữ, trước mặt một cái đài rất cao, tường vân che phủ, có đề ba chữ Sum la đài, để mười tám cái trống lớn, hai cây cờ kim kê, ngọc thố, hai cây cờ tam quan, tứ diệu, những lá cờ, lục đỉnh, lục giáp, thất tinh, bát quái, thiên la, địa sát, hung thần, ác sát, các vì tinh tướng bố theo số, thứ tự như trên trời. Mao Toại đi tới đài Mồ kỷ, thấy bốn phía có bốn ông già ngồi trên đài. Mao Toại nghĩ rằng: "Việc đại khái trong trận, ta đã biết rồi chẳng cần coi kỹ lắm". Bèn qua phía nam mà ra. Vẫn cửa nam về phần Ôn đại nguyên soái trấn giữ. Ôn thần thấy Mao Toại vào trận, lại thấy trở ra, thì hơi bối rối, nạt rằng: "Chân nhân không đặng đến chỗ này, ta vâng mệnh Trung Ba đến quân cho vào chỗ không cho ra, sao không đi chỗ khác, còn đợi chừng nào?"

Mao Toại thấy Ôn nguyên soái thì chẳng dám xông tới, quày mình ra khỏi trận Lôi oanh, chạy tới cửa đông gặp một vị tướng trời cầm đao ba mũi, ngăn đón đường đi. Mao Toại nhìn biết Dương Tiễn, thì nghĩ thầm rằng: "Chỗ này cũng không xong

nữa, vả lại con thiên khuyển lợi hại không vừa, chẳng nên chọc nó". Rồi qua khỏi đài Thủy trạch, tới cửa phía tây, gặp một tướng đón đường. Mao Toại nhìn biết Ngũ Tử tư, trong lòng rất mừng, nói: "Chỗ này may ra khỏi đặng". Vội vàng bước tới trước ngựa vòng tay. Ngũ Tử tư nhìn biết Mao Toại, vội vàng làm lễ, hỏi rằng: "Thiên Lậu tinh, người vào trận làm chi, ta vâng lệnh Trung Ba để quân, chờ Nam Cực, Tôn Tần vào đây, chẳng cho nó ra, nay người vào làm chi, mà lại muốn ra?" Mao Toại nói: "Tiểu đệ vâng lệnh Nam Cực, vào trận xem coi hư thiệt thế nào, xin nguyên soái hãy vị chút tình ngày trước, mà thả tôi ra trận". Ngũ Tử tư nói: "Chân nhân phân như vậy sai rồi, nay tôi vâng mạng Trung Ba đến quân, coi giữ chỗ này, nếu vị tình xưa mà thả người ra khỏi, chắc tôi phải bị trách, thiệt chẳng dám trái trời nghịch phép, xin chân nhân hãy ra cửa khác". Mao Toại nghe nói, chẳng dám xông phá, liền chạy cửa khác". Mao Toại nghe nói, chẳng dám xông phá, liền chạy cửa bắc, xem thấy Triệu nguyên soái cầm roi trợn mắt xốc lại, Mao Toại thất kinh bỏ chạy, nghĩ thầm rằng: "Bốn cửa khác đều có các thần ngăn giữ, trên mắc thiên la, dưới thì địa võng, không xong, chớ có học theo trận Hỗn người, mà mắc tay độc nó, phải tính kế chi, thoát khỏi mới xong". Còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe nạt lớn rằng: "Thằng Lùn chạy đâu". Vốn Trung Ba ở trên đài mờ kỷ thấy cái bóng đen chạy qua bên đông, qua bên tây, chạy bên nam qua bên bắc lằng xằng, coi kỹ lại cũng không rõ vật chi, trong lòng hồ nghi nói: "Lạ này, vì sao trong trận có cái bóng chi đen, cou không rõ đặng". Bèn lần tay đoán biết, vùng tức cười nói: "Té ra thằng lùn cả gan dám đến thám coi trận thế". Liền lấy kiếng thông minh rọi tới, thấy rõ ràng Mao Toại, còn Mao Toại thì không hay chi hết, bị Trung Ba chạy tới bắt đặng. Mao Toại la: "Không xong". Liền vụt chạy, mà chạy không khỏi. Trung Ba xách Mao Toại giở lên cười nói: "Ta bày trận này vốn bắt Nam Cực, thằng lùn sao mi ỷ phép ẩn thân, dám đến thám trận ta, mi muốn ra cũng khó hơn lên trời". Bèn lấy dây khố tiên rới Mao Toại treo lên. Mao Toại nói: "Ta với người vốn chẳng cừ thù, sao người treo cho chết ta vậy?" Trung Ba nói: "Thôi ta chẳng treo, để đưa cho mi vào một chỗ an thân". Bèn lấy một cái bửu bối kêu là định tiên thung, miệng niệm chơn ngôn để dưới đài trái trời Mao Toại vào cây định tiên thung ấy, nói: "Mi hiểu thông ngũ độn, nay có giở thì độn đi, bên mi có tòa tiên lao, bên ta có tiên thung, ở đỡ mà chờ, rồi đây thung tỏa tiên lao, bên ta có tiên thung, ở đỡ mà chờ, rồi đây thung thẳng cũng có người đến mà làm bạn với mi".

Lúc ấy Mao Toại muốn độn thổ mà độn không đặng, trong bụng hoảng kinh, than thở trách mình, cũng vì cái miệng mà sanh điều phiền não.

Nói về Hải Triều thấy Trung Ba lắt đặng Mao Toại thì cả mừng tuốt trên Lâm Tri, dạy quân kêu nói: "Có Hải Triều thánh nhơn, xin mời Nam Cực cùng Tôn Tần ra nói chuyện". Quân kỳ bài vào báo. Các tiên thấy Nam Cực cùng Tôn Tần mặt mày

đối sắc thì nói: "Chúng tôi tình nguyện xin đến Sum la giao chiến". Tôn Tần biết chúng tiên tuy có phép, song công phu chưa mãn, nên cũng có ứng tại kiếp này, rồi nói: "Thôi, chẳng đi hết làm chi, để ta đoán coi Mao Toại kiết hung thế nào?" Đoán rồi nói: "Mao Toại bị Trung Ba bắt cột nơi định tiên thung, ta phải đến cứu người". Nam Cực dạy Tôn Tần cùng ít vị tiên, đồng đi phá trận. Các tiên nghe nói, người này giành đi, người khác cũng giành đi. Nam Cực nói: "Đi bốn người thì đủ". Bèn dạy Lục My, Trường Tiểu, Vinh Câu, Đổm Phúc, đi với Tôn Tần. Bốn tiên cả mừng.

Vốn Nam Cực xem trên ấn đường, mấy người tiên ấy có dạng hắc khí, thì biết bị kiếp số, không trốn khỏi được, vả kể tai nói nhỏ với Tôn Tần rằng: "Đi phen này tuy người bị vây trong trận, song nó chẳng dám hại đâu, rồi đâu ta cũng phải đến đó ứng theo kiếp số, mỗi việc hết lòng cẩn thận". Tôn Tần từ biết cùng bốn tiên ra đi. Tôn Tần nói với bốn tiên rằng: "Khi nãy chưởng giáo kể tai nói với tôi rằng: Trậm Sum la chẳng phải chơi đâu, vậy các tiên giữ gìn cẩn thận". Nói rồi kéo nhau ra thành.

Nói về Hải Triều đang đứng ngoài thành, thấy cờ tiên rẽ hai, chạy ra bốn con lộ, ngồi trên lưng bốn vị tăng tiên, kể thấy sau lưng bốn tiên ấy có Tôn Tần xông ra. Hải Triều nạt rằng: "Thằng Cụt, chớ chạy, có ông chờ đây". Tôn Tần cười nói: "Lão tổ đến đòi học trò của người nữa chẳng?" Hải Triều nói: "Ta có bày một trận ở phía đông, mi đến phá chẳng?" Tôn Tần nói: "Muốn phá cũng chẳng khó gì, người đi trước, ta sẽ theo sau". Nói rồi giục trâu cùng bốn tiên rượt theo tới trận, nghe tiếng người kêu nói: "Có tên Tôn Tần vào trận, các người đâu đó phải giữ dinh nghiêm ngặt". Tôn Tần xem thấy trận ấy lợi hại, bốn phía khí lên mù mịt, tám phương sáng chói ngời ngời, cờ tam sắc thần phát lia, phướn thủy hỏa hà cao vọi, những là Ngũ hổ, Tứ hải, Long vương, Thủy nhạc. Coi rồi thất kinh. Hải Triều kêu nói: "Tôn Tần, người đã vào trận, sao không ra tài phép, mới vào đó coi bộ đà muốn trở ra, ra làm sao cho được". Tôn Tần nói: "Người chớ nói phách". Rồi hai người đánh nhau đến mười hiệp, bỗng nghe trận Lôi oanh có tiếng chuông kêu, xông ra một người hát ca và đi lại.

Ca rằng:

Dạo khắp ba non một áng mây,
Vì chung kiếp số xuống phàm này.
Thuận trời ứng vận phò Tần chúa,
Binh phục Lâm Tri chắc có ngày.

Người ca ấy vốn là Vận Pháo chơn như, đi với Hải Triều, đánh hơn vài hiệp nữa, rồi vào trận. Tôn Tần rượt theo. Vận Pháo ca mừng, tuốt lên đài đốt bùa, cầm cờ ngũ lôi nạt rằng: "Ngũ thần sao chẳng xuống còn đợi chừng nào?" Xảy nghe tiếng sấm nổ vang, ngũ lôi thần trên không bay xuống. Tôn Tần liền vội vàng lấy cờ hạnh

huỳnh phát lên, muôn đạo kim quang xông ra ngăn cản, ngũ lôi không dám xuống gần. Bốn tiên nói: "Ngũ lôi dữ lắm, cớ hạnh huỳnh chỉ ngăn đỡ mà thôi, chớ phá không nổi trận, phải đi chỗ khác cho mau". Tôn Tẫn quan khỏi lôi đài, bốn tiên theo sau. Hải Triều rượt tới, nạt lớn rằng: "Tôn Tẫn chớ chạy". Bèn lấy một cái bửu bối kêu là khẩu tiên chung liệng bên. Bốn tiên đang chạy, nói với Tôn Tẫn rằng: "Chớ nỡn tới trước phá trận, để chúng tôi đánh bắt Hải Triều cho". Rồi nghe vo vo như gió thổi, thấy một vầng mây, có một cái chuông rớt xuống. Trường Tiểu tiên lấy chũng thiên trụ liệng lên, cái chuông kia vừa rớt xuống, hai vật đụng nhằm. Hải Triều ca giận, hươi gươm tới đánh. Trong trận Sơn chũng, Bạt Sơn chớ nỡn xông ra đánh tiếp. Hải Triều niệm chú thầy chuông về, rồi liệng gươm đao đánh nhầu một hồi nữa. Thầy trò Hải Triều bỏ chạy vào trận, Vinh Câu tiên, Trường Tiểu tiên rượt theo. Đổm Phúc tiên nói với Lục My tiên rằng: "Hai tên kia dễ rượt Hải Triều, vậy chúng ta tìm theo Tôn Tẫn". Nói về Trường Tiểu, Vinh Câu rượt tới thấy thần kỳ năm non, ba núi thì thất kinh, vừa muốn bỏ chạy, bị Bạt Sơn liệng khai sơn giám, đánh nhằm đầu Vinh Câu tiên chết tốt. Trường Tiểu tiên hoảng kinh muốn chạy cũng bị khai sơn giám đánh nhừ, theo luôn Vinh Câu có bạn.

Nói về Lục My, Đổm Phúc tìm theo Tôn Tẫn, nghe sau lưng có tiếng kêu nói: "Hai thằng yêu đạo! Bạn của mi đã chết, sao mi còn ở đó?" Hai tiên nghe nói cả giận quay lại giao chiến. Hải Triều bỏ chạy vào Khổn trạch trận, hai tiên rượt theo, thấy thần tướng mặt xanh nanh lộ, thất kinh bỏ chạy. Hành Võ liệng chân ba tiếng đánh chết hai tiên. Tôn Tẫn ở trước không hay, giục trâu qua khỏi Hỏa Diệm, Phong Ma, Địa hộ luôn đến ba trận, nhờ có cớ hạnh huỳnh, các tiên đều tránh hết, đang chạy quay lại chẳng thấy bốn tiên, thì biết chắc bị vây trong trận, hoặc là bị chết cả rồi, bèn tính đến cứu Mao Toại, nên nhắm đài Sum la chạy tới. Hải Triều xông ra nạt rằng: "Tôn Tẫn! Bạn của mi đều chết hết trong trận rồi". Tôn Tẫn nói: "Bốn tiên chết bao giờ?" Hải Triều cười nói: "Người còn trong giấc chiêm bao hay sao, coi nơi hai trận kia có treo bốn cái đầu đó". Tôn Tẫn ngó thấy thiệt rõ ràng, giận lắm nói: "Hải Triều, ta bắt bọn người bất quá nhốt trong tỏa tiên lao đó mà thôi chưa hề hại đến, nay người giết bọn ta, ta thề cừu người chẳng đội trời chung". Nói dứt lời hươi gậy đánh tới. Hải Triều rước đánh vài hiệp thua chạy tới đài Mồ kỷ. Tôn Tẫn cỡi trâu rượt theo. Mao Toại ngó thấy rất mừng kêu: "Tam ca! Mau mau đến cứu, em bị phép Trung Ba trói vào đây". Tôn Tẫn lấy cớ hạnh huỳnh chỉ tới, dây khổn tiên rơi liền, rồi nói với Mao Toại rằng: "Vinh Câu, Trường Tiểu, Lục My, Đổm Phúc, theo tôi vào trận đều chết hết". Mao Toại nghe rồi sa nước mắt nói: "Thương thay bốn tiên, trọng nghĩa mà bị bỏ mình". Tôn Tẫn nói: "Người ở đây để ta xông ra đặng về cùng Chũng giáo với các tiên phá trận". Mao Toại nói: "Nếu tam ca đi rồi, chắc Trung Ba đến đây mà hại tôi, vậy tôi theo cùng anh luôn thể". Tôn Tẫn nói: "Người không có thú lấy gì mà cỡi theo ta cho được". Mao Toại nói: "Tôi xin ngồi sau lưng

anh". Rồi hai người cỡi chung một con trâu, đi được vài bước, các vì tinh tú hiện ra đón đường nạt rằng: "Chớ nhờn chạy đâu? Chúng ta vâng mạng Trung Ba cho vào chớ chẳng cho ra" Tôn Tẫn lấy cờ hạnh huỳnh phát lên, muôn đường hào quang sáng rỡ, các thần chẳng dám lại gần, Hải Triều thấy Tôn Tẫn cứu Mao Toại, lại dùng cờ ngăn cản các thần thì liệng chuông tâm lôi nổ lên rúng động mười cái trống lớn kêu vang như núi lở, tức thì trong trận đều biến. Phía đông thuộc chấn vi lôi, trận Lôi Oanh, biến những gươm đao, phía Nam thuộc ly vi hỏa, trận Hỏa diệm, kim xà châu tước phun lửa rần rần; phía Tây đài viên trạch, trận Khổn trạch chớp nháng sáng ngời, gươm đao chơm chớm; phía Bắc khảm vi thủy, trận Thủy liệt, sóng bủa ba đào, nước lên cuộn cuộn; trận Sơn chướng, núi non chất ngất; trận Địa hộ, bụi cát mịt mù; trận Thiên môn, đập pháp vô cùng; trận Phong ma, gió nghe vùn vụt, trên dưới hào quang chiếu sáng thiên binh thiên tướng trùng trùng điệp điệp. Mao Toại nói: Tam ca, bốn phía tám phương đều có phong, lôi, thủy, hỏa vây chặt gió qua không lọt, tối đen chẳng thấy cửa trận biết làm sao mà ra được?" Nói rồi, lật đặt nháy xuống, chun dưới bụng trâu. Tôn Tẫn nói: "Tuy ra không được, chớ thiên thần chẳng dám đến gần đâu". Kết thấy thủy, hỏa, phong, lôi thần áp tới. Tôn Tẫn lấy cờ hạnh huỳnh phát ra, kim quang đường chiếu sáng, chớ nói chỉ những loài phong, lôi, thủy, hỏa mà thôi, dầu cho tiên Phật cũng không xuống được.